

სიცოცხლე, როგორც გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა

ნესტან რატიანი

შოთა რუსთაველის ქართული ლიტერატურის ინსტიტუტი
nestan.ratiani@iliauni.edu.ge

DOI: <https://doi.org/10.52340/lac.2022.948>

სტატიაში გაანალიზებულია გაბრიელ გარსია მარკესის ნაწარმოებში „გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა“ რამდენიმე სიტყვა, რომელთა დეკოდირების შემდეგაც ტექსტი განსხვავებულად იკითხება. ეს სიტყვებია „ლეღვის ხე“, „პირში საძაგელი გემო“, „ტანგაუხდელად ეძინა“. ამ სიტყვების გამოყენებით მწერალი მკითხველს ამისამართებს ბიბლიის „დაბადების“ ტექსტთან და, შესაბამისად, აძლევს გეზს, რომ ნაწარმოების წაკითხვის შემდეგ დასვას ის შეკითხვები, რაც მკითხველს უჩნდება ბიბლიის წაკითხვის შემდეგ. ეს შეკითხვაა „ვინ არის დამნაშავე?“. მარკესის მოთხრობის მთავარი შეკითხვაც ესაა, მაგრამ ამ კითხვაზე პასუხი რამდენიმეა: დამნაშავე სანტიაგო ნასარია, რომელმაც კავშირი დაამყარა ქალიშვილთან, დამნაშავე ანხელა ვიკარია, რომელმაც მოუგონა სანტიაგო ნასარს და გადააბრალა სხვისი დანაშაული. დამნაშავე კაცაც შეიძლება იყოს და ქალიც. მაგრამ ვინაა დამნაშავე სანტიაგო ნასარის **სიკვდილში** და არა ის, თუ ვინაა დამნაშავე სანტიაგო ნასარის **მკვლელობაში**. ამ კითხვას რომ პასუხი სწორად გაეცეს, საჭირო ხდება დამხმარე პერსონაჟების როლის ანალიზი. ვის შეეძლო და ვერ უშველა ნასარს? მღვდელმა, პოლკოვნიკმა, ექიმმა - ადამიანებმა, რომლებიც ისეთ პროფესიას წარმოადგენენ, რომელთა პირდაპირი პასუხისმგებლობაა ადამიანის გადარჩენა. მაგრამ ნაწარმოებში ნასარის სიცოცხლის ხელყოფამდე სააბედისწერო ნაბიჯს დგამს დედა - ის შვილს უკეტავს კარს. გამოდის რომ სანტიაგოს სიკვდილის მიზეზი დედაა. თუკი ამ მომენტს განვაზოგადებთ და ვიტყვით, რომ სანტიაგო ნასარი ნებისმიერი ადამიანია, მაშინ მივხვდებით, რომ მას შემდეგ, რაც უფალმა სამოთხიდან გამოაძევა ადამი და ევა, სიკვდილის მიზეზი ხდება დედა, ადამიანი, რომელიც აჩენს შვილს, ადამიანი, რომელიც სიცოცხლის დაბადებით აჩენს სიკვდილს და რომ გამოცხადებული სიკვდილი ესაა სიცოცხლის გაჩენა, ხოლო სიცოცხლე ესაა ამ გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა.

საკვანძო სიტყვები: გაბრიელ გარსია მარკესი, „გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა“

გაბრიელ გარსია მარკესის ნაწარმოები „გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა“, თითქოს გამოცხადებული მკვლელობის ქრონიკაა და იმ ერთი დღის აღწერა, როდესაც ძმებმა ვიკარიაებმა მოკლეს სანტიაგო ნასარი. ზუსტად ამიტომ ტექსტი იწყება სიტყვებით „იმ დღეს, რა დღესაც უნდა მოეკლათ სანტიაგო ნასარი“. მკითხველმა უკვე იცის ამბის დასასრული, იცის, რომ სანტიაგო ნასარს მოკლავენ, მაგრამ ეს არ ანელებს მის ინტერესს. კითხვები, რომლებიც გასარკვევი აქვს მკითხველს, შემდეგია: ვინ მოკლა სანტიაგო? რატომ მოკლეს სანტიაგო? ჰქონდა თუ

არა ანხელას ქორწინებამდე ურთიერთობა ნასართან? ვინ იყო დამნაშავე ანხელასა და ბაიარდო სან რომანის ერთდღიანი ოჯახის დანგრევაში? შეიძლება თუ არა მკვლელობის თავიდან აცილება? ანუ, თუკი კითხვებს თავს მოვუყრით და გავაერთიანებთ, ის ასეთ ფორმულირებას მიიღებს: ვინაა დამნაშავე, ვინაა სიკვდილის გაჩენის მიზეზი? ამ კითხვებზე პასუხის ძიება აღმოაჩენინებს მკითხველს, რომ ნაწარმოები არაა მხოლოდ სანტიაგო ნასარის ცხოვრების ერთი დღის ქრონიკა და რომ ნაწარმოების სათაური, რომელიც შეიცავს სიტყვას „სიკვდილი“ და არა სიტყვას „მკვლელობა“, სხვა კუთხით უნდა გაანალიზდეს. ამისთვის კი დამატებითი კითხვების და პასუხების მოძიების საჭიროება დგება. მხოლოდ ამის შემდეგ ხდება გასაგები და ნათელი მოეფინება მწერლის სათქმელს და მის ჩანაფიქრს, მის ძირითად, თუმცა შეფარულ გზავნილს მკითხველის მისამართით. ნაწარმოები სინამდვილეში სიკვდილის წარმოშობაზეა და ადამიანის ცხოვრებაზე, რომელიც გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკაა. გაბრიელ გარსია მარკესი თავისებურად, მეტად ორიგინალურად აცოცხლებს ერთ-ერთ მთავარ საკითხს, თუ ვინაა დამნაშავე სიკვდილის გაჩენაში - უფალი, ადამი/კაცი, ევა/ქალი თუ გველი? ამ დებულების განსამარტავად მივყვით ტექსტს.

მარკესი თხზულების დასაწყისშივე იყენებს რამდენიმე სიტყვას, რომელიც ავტორის სათქმელის გახსნაში ეხმარება მკითხველს. ეს სიტყვებია „ლედვის ხე“, „პირში საძაგელი გემო“, „ტანზე გაუხდელად ძილი“, „სულ რაღაც ერთი წამით ბედნიერი იყო“. ამ სიტყვებით მწერალი აღწერს სანტიაგო ნასარის სიზმარს სიკვდილის წინა დამეს. მკითხველი, ისევე როგორც სანტიაგოს დედა, პლასიდა ლინერო, რომელიც სიზმრების უბადლო ამხსნელი იყო, ტექსტის უბადლო ამხსნელად უნდა იქცეს. ოღონდ თუკი პლასიდა ლინეროსთვის სიზმარი უზმოზე უნდა მოეყოლათ წინასწარმეტყველების მომლოდინე ადამიანებს, მკითხველის დამხმარე ინტუიცია და ინტერტექსტუალური კავშირებია. პლასიდა ლინერო შვილის სიზმარს სწორად ვერ ხსნის, ის საფრთხეს ვერ ხედავს სანტიაგოს სიზმარში. რატომ? ალბათ იმიტომ, რომ მისი შვილი სიზმარს უზმოზე არ უყვება დედას. ტექსტი არაფერს გვეუბნება იმის შესახებ, ისაუზმა თუ არა სანტიაგომ, მაგრამ სიტყვები, რომ გაღვიძებული სანტიაგო პირში უსიამოვნო გემოს გრძნობდა, მინიშნებაა, რომ თითქოს მან რაღაც შეჭამა. როგორც კი ამ დაშვებას გააკეთებს მკითხველი, ის შეუცდომლად მიხვდება, რომ „ლედვის ხე“ ტყუილად არ ახსენა ავტორმა. ლედვის ხე ბიბლიური ხეა და ის პირველად ძველი აღთქმის დაბადების წიგნში გვხვდება, როდესაც ადამმა და ევამ აკრძალული ხის ნაყოფი იგემეს. ამ ხის ფართო ფოთოლი პერსონაჟს (sc. სანტიაგო ნასარს) სირცხვილის დასაფარად სჭირდება ზუსტად ისე, როგორც თავის დროზე სირცხვილი დაფარეს ადამმა და ევამ ნაყოფის გასინჯვის შემდეგ. პირველ ადამიანებს თვალი აეხილათ და შერცხვათ თავიანთი სიშიშვლის, რომელსაც მანამდე ვერ ამჩნევდნენ და ამიტომაც სასირცხვო რამედ არ მიაჩნდათ. ტანგაუხდელად სანტიაგოს ძილიც ზუსტად ამაზე მიგვანიშნებს. მას დასაფარი აქვს ის სირცხვილი, რომელსაც პირდაპირ არ აღიარებს, მაგრამ რომელსაც ტანსაცმლით ფარავს. აკრძალული ნაყოფის გასინჯვამ წამიერი ბედნიერება მოუტანა ადამს და ევას, მაგრამ ამ წამიერი ბედნიერების სანაცვლოდ მათ სასჯელად დაუწესდათ სიკვდილი გატანჯული ცხოვრების ბოლოდ. სანტიაგო ნასარიც წამიერ ბედნიერებას გრძნობს სიზმარში. ეს

წამიერი ბედნიერება არის ის, რამაც მას ნაადრევი სიკვდილი, როგორც სასჯელი, მოუტანა.

ძმები ვიკარიოები, როგორც სიკვდილის ანგელოზები. ნაწარმოებში მინიშნებულია სანტიაგოს და ანხელას ურთიერთობაზე, თუმცა მკითხველი საბოლოო პასუხს მაინც ვერ იგებს, ჰქონდათ თუ არა სქესობრივი კავშირი ახალგაზრდებს. ერთადერთი ბრალმდებელი ანხელაა, რომელიც შერცხვენილი და სახლიდან გამოგდებული მხოლოდ ქორწილის ღამეს გამოუტყდება ოჯახის წევრებს წარსულ ცოდვაზე. სასამართლო და ნაფიცი მსაჯულები სიტყვიერ ბრალდებას არასაკმარის მტკიცებულებად ჩათვლიდნენ, მკითხველს კი დეტალებზე დაკვირვება აუხელს სიმართლეზე თვალს. ტყუპ ძმებ ვიკარიოებს დეტალები არ სჭირდებათ, სიმართლის გამოსაძიებლად დროს არ კარგავენ და ანხელას ნამუსის აყრისთვის სჯიან სანტიაგოს - სასიკვდილო განაჩენს გამოუტანენ დამნაშავეს. პედრო და პაბლო მთელი დღის განმავლობაში განხორციელებული რამდენიმე მცდელობის შემდეგ როგორღაც მოახერხებენ, გამოიჭერენ ნასარს სახლის წინ და სასტიკად გაუსწორდებიან მას დის შეურაცხყოფისთვის. ტექსტში ძმები ვიკარიოები ღმერთისგან დაწესებული სასჯელის - სიკვდილის - აღმსრულებლებად წარმოჩნდებიან, მათი სახელებიც კი სიკვდილის ბიბლიურ ინტერპრეტაციას უკავშირდება. ტყუპების სახელები, პაბლო/პავლე და პედრო/პეტრე, სახელთა იმ კატეგორიას მიეკუთვნება, რომლებსაც იმდენად განუყოფლად იყენებენ, რომ ხშირად საერთოდაც ერთი სახელი ჰგონიათ. სხვა ამგვარი ბიბლიური სახელებია: აბელი და კაენი, აბრაამი და ისააკი და, რაც მთავარია, მიქაელი და გაბრიელი - სიკვდილის მაცნე ანგელოზები. ანუ ძმები ვიკარიოები ირიბად იმ სასჯელის აღსრულებას განასახიერებენ, რომელიც ღმერთმა ადამს და ევას მოუვლინა. თან მათი გვარიც ხომ ამისაკენ მიგვანიშნებს. სიტყვა vicarius ლათინურად თანაშემწეს ნიშნავს. ახალი აღთქმის იოანეს გამოცხადების წიგნში ვკითხულობთ, რომ გაბრიელი საყვირში ჩაბერვით ამცნობს კაცობრიობას სატანის მეფობის დასასრულს, ხოლო მიქაელი თავისი მახვილით განგმირავს და ამარცხებს სატანას. გაბრიელი უშუალო მონაწილეობას არ იღებს სატანის მკვლელობაში. ასე იკვეთება კავშირი პაბლოსა და მიქაელს შორის და პედროსა და გაბრიელს შორის, რადგან პედროსაც არ უნდა ნასარის მკვლელობაში მონაწილეობა, ხოლო პაბლო დაჟინებით მოუწოდებს ძმას შურისძიებისკენ.¹ პედრო თავს იკავებს სანტიაგოს მკვლელობისგან და ხან რას იმიზეზებს და ხან რას, სისხლით რომ არ გაისვაროს ხელები. მისგან განსხვავებით, პაბლო მოწადინებულია, რაც შეიძლება სწრაფად დასაჯოს დამნაშავე.

ქალაქის მოსახლენი, როგორც სანტიაგოს სიკვდილის მოწმეები. საინტერესოა, რომ ქალაქის თითქმის ყველა მცხოვრებმა, სანტიაგოს და მისი დედის გარდა, იცის პაბლოს და პედროს განზრახვის შესახებ. ამისდა მიუხედავად, მაინც ვერავინ ახერხებს მათ შეჩერებას. ასეთები არიან: ის უცნობი ადამიანი, რომელმაც სანტიაგოს სახლში წერილი კარქვეშ შეაცურა, მის გასაფრთხილებლად; მამა ამადორი, მღვდელი,

¹ საინტერესოა, რომ ქრისტიანულ ხელოვნებაში, კერძოდ, ფრესკებზე, მიქაელი და გაბრიელი, რომლებიც გარეგნობით თითქმის იდენტურნი არიან, ერთადერთი შტრიხით განსხვავდებიან: მიქაელის სახე უფრო მუქ ფერებშია, ხოლო გაბრიელის - ნათელ ფერებში (ამის შესანიშნავი მაგალითია გელათის მოზაიკა).

რომელსაც უბრალოდ ავიწყდება სანტიაგოს გაფრთხილება; ლასარო აპონტე, ზარმაცი პოლკოვნიკი, რომელიც, მკვლელობის შეჩერების ნაცვლად, დომინოს თამაშის სანახავად მიდის; კრისტო ბედოია, სანტიაგოს მეგობარი და მთხრობელის საერთო მეგობარი, რომელიც მთელ ქალაქს კი შემოირბენს, მაგრამ მაინც ვერ მოახერხებს მის გაფრთხილებას; სანტიაგოს მოსამსახურეები, დედა-შვილი, ვიქტორია გუსმანი და დივინა ფლორი, რომლებიც არ იჯერებენ მძებნი ვიკარიოების განზრახვის შესახებ ამბებს და ყოველი შემთხვევისათვის სახლის კარს ტოვებენ ღიას ნასარისთვის. ეს ადამიანები სანტიაგოს სიკვდილის მოწმეებიც არიან და მათ კისერზეა სანტიაგოს სიკვდილი, რადგან მკვლელობის ირიბი თანამონაწილეებიც გამოდიან.

შეიძლებოდა თუ არა სანტიაგოს სიკვდილის თავიდან არიდება? ამ კითხვას პასუხს სცემს ზემოთ ჩამოთვლილი ადამიანების რაოდენობა. რომ არა ქალაქის მცხოვრებთა სიზარმაცე ან მათი უმოქმედობა, შესაძლებელი იქნებოდა სანტიაგოს გადარჩენა. თუმცა ცხადია, სანტიაგოს სიკვდილი ისეთივე აუცილებლობა იყო, როგორც მისი არსებობა/სიცოცხლე; ნასარის გარდაცვალება ისეთივე გარდაუვალი, როგორც ნებისმიერი სხვა ადამიანის. სანტიაგო ნასარის სიკვდილი (ისევე როგორც ნებისმიერ ადამიანის სიკვდილი) ჯერ კიდევ მაშინ გამოცხადდა, როცა ის დედამ გააჩინა. მოთხრობა მხოლოდ ერთი პერსონაჟის გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა კი არაა, არამედ ზოგადად, ადამიანის ცხოვრების, როგორც გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკაა. აი, ამიტომაც ვერ ახერხებს ვერავინ ვიკარიოების შეჩერებას და ამიტომაც არის საჭირო უამრავი დამოუკიდებელი დამთხვევა სანტიაგოს მკვლელობის თავიდან ვერ ასაცილებლად. სანტიაგო სახლს უკანა კარიდან ტოვებს, რასაც, როგორც დედამისი მოგვიანებით აღნიშნავს, მისი ვაჟიშვილი არასდროს გააკეთებდა; ყველაზე ირონიული კი, ალბათ, ის ფაქტია, რომ სანტიაგოს დედამისი სახლის კარს ცხვირწინ ჩაურაზავს, რადგან ის საკუთარი შვილის მკვლელში აერევა და ამ ქმედებით პირმშოს მკვლელების პირისპირ დატოვებს. მწერალი ამ მომენტს საგანგებოდ გამოკვეთს, რადგან მისი სურვილია, მკითხველმა გაიაზროს, რომ ნებისმიერი ცოცხალი ადამიანისათვის სიკვდილი გარდაუვალი დასასრულია, ხოლო დედა არის ის ადამიანი, ვინც სიცოცხლეს ანიჭებს პირმშოს, ამდენად სწორედ დედას გამოაქვს სასიკვდილო განაჩენი შვილისთვის. ამიტომაც ვერ ხერხდება ნაწარმოებში სანტიაგო ნასარის სიკვდილის თავიდან არიდება.

პლასიდა ლინერო როგორც სანტიაგოს ჯალათი. სანტიაგოს დედა არის ერთადერთი ადამიანი ქალაქში, ვინც შვილის გამოცხადებული მკვლელობის შესახებ არაფერი იცის. სწორედ ის გახდება სანტიაგო ნასარის ჯალათი არა იმიტომ, რომ მას დანას ჩასცემს ან ტყვიას ესვრის, არამედ იმიტომ, რომ კუთხეში მიმწყვდეულ შვილს, დახმარების ნაცვლად, დახმარების მოტივით, სახლის კარს ცხვირწინ ჩაურაზავს და სიკვდილის პირისპირ მარტოს დატოვებს. როგორც აღვნიშნე, მწერალი პლასიდა ლინეროს უუნარობაზე მინიშნებით ცდილობს, დაანახოს მკითხველს, რომ ნებისმიერი დედა უნებლიე ჯალათია საკუთარი შვილისა. დედის გადაწყვეტილება, გააჩინოს შვილი, ბავშვისთვის სასიკვდილო განაჩენის გამოტანის ტოლფასია. არცერთი დედა არ უფიქრდება საკუთარი შვილის მოკვდავ ბუნებას; ვერცერთი დედა ვერ აღიქვამს, რომ ისაა შვილის გარდაუვალი სიკვდილის მიზეზი; არცერთი

დედა არ აცნობიერებს იმ ფაქტს, რომ სიხარულის მომტანი დაბადება ფაქტობრივად წუხილის მომტანი გარდაცვალების სინონიმია, რადგან ის წამიერი ბედნიერება მომენტალურად ჩანაცვლდება ადამიანის მოკვდავი ბუნებით. მთხრობელის სიტყვები, რომ ნაწარმოების დასაწყისში სანტიაგომ სიზმარში წამიერი სიამოვნება იგრძნო, მაგრამ „გამოღვიძებულს ისეთი განცდა აჰყვა, თითქოს ჩიტების სკორეში ამოსვრილიყოს“, ამაზე მიგვითითებს. შესაბამისად, სანტიაგოსთვის (ისევე როგორც სხვა ნებისმიერი ადამიანისთვის) გამოცხადებული სიკვდილი არა ის მინიშნებები თუ გაფრთხილებებია, რომლებიც მას იმსხვერპლებენ, არამედ მისი დაბადება. დაბადება, ის წინაპირობაა, რომლის გამოცხადებაც მიგვანიშნებს ადამიანის გარდაცვალებაზე და რომელიც გარდაუვალს გახდის მის სიკვდილს. ამ კონტექსტში ჯალათის როლში მშობელი გვევლინება, მშობელი, რომელმაც იცის, მაგრამ თვალს ხუჭავს შვილისათვის გამოტანილ განაჩენზე. ეს შეცდომა სხვათა სიზმრების უბადლო ამხსნელმა, ქალბატონმა პლასიდა ლინერომ დაუშვა, როდესაც ერთადერთი სიზმარი, საკუთარი შვილის სიზმარი ვერ ახსნა სწორად, იმისდა მიუხედავად, რომ მთელი ქალაქი ელოდა და შეგუებული იყო სანტიაგო ნასარის აღსასრულს.

გაბრიელ გარსია მარკესი და სასულიერო იერარქიები. მარკესი თავის ნაწარმოებში ასევე მრავალ ინსტიტუციას აკრიტიკებს. მაგრამ კრიტიკა არა იმდენად ინსტიტუციების უმოქმედობის სააშკარაოზე გამოტანისთვის ხდება, არამედ იმისთვის, რომ მკითხველმა გაიაზროს, რომ ის, ვიზუც მოკვდავი ადამიანი იმედებს ამყარებს, რომ სიკვდილს გადაუვადებს და სიცოცხლეს გაუხანგრძლივებს, სრულიად უძწეოა. ასეთ ინსტიტუციებს წარმოადგენს ექიმი, რომელიც სრულიად მარტოა სანტიაგოს განაჩენისათვის წინ აღდგომაში; ან პოლკოვნიკი, რომელიც სამართალდარღველების სისტემის უუნარობას წარმოაჩენს; თუმცა ყველაზე საინტერესო მარკესის უნდობლობა რელიგიური ინსტიტუციების მიმართ, რომელიც მას ეპისკოპოსის და მღვდლის სახით ჰყავს წარმოჩენილი. პირველ რიგში საინტერესოა მღვდლის გულგრილობა ადამიანის სიცოცხლის მიმართ. ის არაფრად აგდებს გაფრთხილებებს სანტიაგოს მკვლელობის შესახებ, რადგან მისთვის სხვა ადამიანის სიცოცხლე არაფერია. მღვდლისთვის, სასულიერო პირისათვის რომლისათვისაც მთავარი ღირებულება ადამიანის სიცოცხლე უნდა იყოს, ვერ იჩენს საკმარის ემპათიას იმისათვის რომ ადამიანი იხსნას სიკვდილისაგან. ასევე კრიტიკას იმსახურებს ეპისკოპოსი, რომელიც არც კი კადრულობს ხალხში გარეგან, ტრანსპორტიდან ფეხის გადმოდგმას ხმელეთზე და გემიდან ხელის ქნევით კმაყოფილდება. ადამიანი, რომელიც უნდა იყოს მაგალითი თავმდაბლობის, მინიმალიზმის და უბრალოებისა, ხალხს პირდაპირი მნიშვნელობით ზემოდან დაჰყურებს და შორიდან უცქერის და როგორც წმინდა მოვლენა, ისე ეცხადება. ეპისკოპოსი მამლების დაკვლას ითხოვს მისთვის ბიბილოების სუპის გასაკეთებლად. გაბრიელ გარსია მარკესი ამ მინიშნებით მკითხველს შეახსენებს, რომ მამალი ის ცოცხალი არსებაა, რომლის ყივილმაც პეტრეს მიერ იესოს უარყოფა გასცა. ნაწარმოებში ვითომ უმნიშვნელო დეტალი პირდაპირი პარალელია წმინდა წერილის

კონკრეტულ ეპიზოდთან - მამლებმა გასცეს ეპისკოპოსის მიერ ღმერთის გზის უარყოფა.²

სტატიაში შევეცადე წარმომეჩინა, რომ მარკესის ნაწარმოები „გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა“ ნასარის სიკვდილით შეახსენებს მკითხველს, როგორ გაჩნდა ქვეყნად სიკვდილი და აბრუნებს მას მარადიულ შეკითხვასთან, თუ ვინაა დამნაშავე ამაში. ხოლო პასუხად კითხვაზე, თუ რამ გამოიწვია სანტიაგო ნასარის სიკვდილი და ჰქონდა თუ არა მას ურთიერთობა ანხელა ვიკარიოსთან, ბიბლიური ალუზიების მიგნებას და შემდგომ მათ ინტერპრეტაციას გვთავაზობს. სანტიაგოს სიკვდილი, ერთი შეხედვით, შეიძლება მისი და ანხელას ურთიერთობას, ან მის მიერ „აკრძალული ხილის“ გასინჯვას დავაბრალოთ, მაგრამ საბოლოო ჯამში მისი გარდაცვალება მისივე დაბადებამ გამოიწვია. სანტიაგო ნასარის დაბადება იყო ის, რამაც მისი სიკვდილი გარდუვალი გახადა, ანუ გამოცხადებული სიკვდილი სიცოცხლეა.

ლიტერატურა:

მარკესი გ. გ., - გამოცხადებული სიკვდილის ქრონიკა. გამომცემლობა თბილისი. ელზა ახვლედიანი თარგმანი. 2015

ბიბლია - გამომცემლობა „საქართველოს საპატრიარქო“. თბილისი. 1989

Nestan Ratiani

Shota Rustaveli Literature Institute

Life as a Announced Death Chronicle

Abstract

This article looks at several phrases found in Chronicle of a Death Foretold, a novella by Gabriel Garcia Marquez, which, when decoded, allow the text to be construed in a different fashion. These phrases are ‘the fig tree’, ‘sediment of copper stirrup on his palate’, and ‘slept ... without getting undressed’. They refer the reader to the Book of Genesis, hence, leading them to ask the question that may arise after reading the Bible – “Who is guilty?”. That is also the main question the novella asks, inviting several possible answers: The guilt rests with Santiago Nasar who allegedly sleeps with the girl. The guilt rests with Anjela Vicario who accuses Santiago Nasar of something another man has done. The guilt may rest with man or woman. But the question is who is to blame not for Santiago Nasar’s **murder**, but for his **death**. And, in order to provide the right answer, we must revisit the side characters. Who was able and yet failed to save Nasar from the death foretold? The Priest, the Colonel, and the Doctor – in other words the very people whose job, whose direct responsibility consists in saving humans. However, it is the Mother who makes a fatal step leading to Santiago’s doom – she bars the door to her child. So, is

² ეს მოსაზრება პირველად გამოიყენა ლაზარე მაღლაკელიძემ HL Essay-ზე მუშაობისას.

the Mother the direct cause of Santiago's demise? If we attempt to generalize the passage and deem Santiago to be the collective human, we will see that the person directly responsible for death after the man's expulsion from the Paradise is mother. In other words, it is the person who gives rise to death by giving life and any death foretold is the beginning of life, and the life – a chronicle of death foretold itself.

Key words: Gabriel Garcia Marquez, Chronicle of a Death Foretold.

რეცენზენტი: პროფესორი პეტრე ჟოლნეროვიჩი